

Poutníkovy hole

Dovolte mi vyprávět Vám příběh, jenž se mi stal. Je to příběh o cestě mé a mé manželky Barunky do města Jeruzaléma.

Tam mne vedla touha vzdát díky našemu Pánu Ježíši Kristu za přešel milosti, již mne zahrnul. Byl jsem totiž účastníkem těžké dopravní nehody, srážky osobního vozidla s kamionem. Ten navíc na korbě převážel další osobní automobily, které po nárazu ještě spadly na vozidlo naše. Náš vůz byl tak téměř slisován. Já, ačkoli jsem prodělal rozsáhlé polytrauma a již mne prý zapínali do pytle na mrtvoly, jsem přežil.

Lékaři mé rodině ale velkou šanci nedávali, čekali, že množství mých poranění nebude slučitelné se životem. Až když jsem přesto neumíral, začali lékaři usilovat o mé uzdravení. Avšak, primárně díky těžkému kraniocerebrálnímu traumatu, mé rodině následně řekli, že by bývalo bylo pro mě lepší, kdybych skončil. Jejich vidina do budoucna byla totiž vize paretického pacienta, neschopného pohybu a upoutaného na lůžku, který navíc díky úrazu mozku nebude ani vnímat svět kolem sebe.

Hospodin tedy zlámal mé kosti, ztrestal mne, nevydal mě však smrti (Žalm 118). A já tak po šesti týdnech v komatu vstoupil do nového světa. Byl jsem znovuzrozen a opravdu jsem po rozsáhlé ztrátě paměti vykročil téměř jako nově narozené dítě, učil jsem se i znovu mluvit česky, do nového života.

Byla to cesta postupná, završená mou opětovnou mobilitou o francouzských holích, za niž jsem byl šťastný. A co víc, poprvé jsem sám, už bez doprovodu, o nich vyrazil do kina na představení filmového klubu, které bylo prvním rendezvous s mojí nastávající. Tou, jež mi za tři měsíce na to řekla své ANO, když jsem jí požádal o ruku a za necelý rok poté ho pak i zopakovala při mši svaté, kde jsme přijali svátost manželství.

Za tuto všechnu milost jsem toužil Pánu jet poděkovat. Tudíž, když mi po uplynutí sedmi let od nehody moje neuroložka, na můj opakující se dotaz ohledně letu letadlem, odpověděla, že by teoreticky mé žíly v mozku měly být již zaceleny a já, ač mi to nemůže doporučit, bych mohl být schopen zvládnout změnu tlaku při vzletu a přistání, bylo to vše, co jsem potřeboval slyšet. Ihned jsem tak začal plánovat cestu do Sváté země a samozřejmě mi první přišla na mysl možnost využít poutnického zájezdu, pořádaného ve spolupráci s naší farností, který se aktuálně také uskutečnil. Zde se však ukázala překážka, jelikož když jsem si zjistil program, bylo mi zřejmé, že ve stavu jakém jsem byl, tuto cestu napříč celou izraelskou zemí nebudu schopen zvládnout.

Začal jsem řešit i jiné možnosti jak cestovat, ale pokaždé jen vyvstaly další obtíže a nic z toho nebylo. Dveře cesty se mi tak zase začaly pomalu uzavírat a mě to trápilo. Vše jsme ale nakonec se ženou a bratry z naší farní buňky vložili do společné přímluvné modlitby. Sám jsem Pánu vyznával svoji touhu jet do Svaté země, kráčet v Jeho stopách na místech, kterými zde na zemi prošel, když se stal člověkem, a prosil ho, pokud nám to chce dát, ať nám ukáže cestu.

Odpověď na sebe nedala dlouho čekat. Druhý den ráno jsme se oba dva s manželkou probudili se stejnou myšlenkou: „Vždyť není potřeba procestovat celý Izrael. To nejdůležitější, stěžejní v dějinách spásy, se přeci stalo v jeho srdci, v Jeruzalémě.“ Pocítil jsem i určité vedení, jehož výsledek byl ten, že jsem nám ještě týž den zakoupil letenky Praha – Tel Aviv s plánovaným devíti denním pobytem v Jeruzalémě.

Ubytování jsme pak našli v konventu francouzského řeholního řádu Naší Paní ze Siónu, jenž spolu s bazilikou Ecce Homo, stojí na základech někdejší Antiochovy pevnosti. Tedy na místě soudní stolice, jež Jan ve svém evangeliu nazývá „Gabbatha“.

Jelikož klášter sídlí v historické budově plné schodů, ubytovali nás v pokoji úplně nahoře, na terase s dechberoucím výhledem na Chrámovou horu, kam vedl výtah a od něhož to pak bylo do pokoje již jen pár kroků po rovince. Zde jsme tedy bydleli, měli úžasný servis i péči a mohli jsme svým tempem vycházet po okolních poutních zastaveních. Vše bylo jen chvíli chůze od konventu a vždy jsme se tak mohli operativně vracet, do našeho jeruzalémského domova, si odpočinout, abych to dokázal zvládnout.

To, kvůli čemu píši, a kde náš Pán Ježíš Kristus opět zjevil svou slávu, nezaslouženě na velkém hřištníku, se pak stalo sedmý den našeho pobytu v Jeruzalémě. Ten den se nám poprvé během našeho pobytu, jenž byl jinak opravdu požehnaný a Pán nám otvíral dveře na místa, na které jsme se ani neměli dostat, se nám nějak vše začalo kazit a museli jsme tak i měnit své plány. V rámci úprav a změn v plánu tohoto sobotního dne vyplynulo, že bychom se tedy místo původního programu mohli jít podívat do Zahradního hrobu. To je místo mimo hradby Starého města, pár kroků od Damašské brány. Jedná se o hrob se zahradou kolem, jenž byl odkryt až v roce 1867, a jenž je dalším místem, které někteří, převážně reformní, bratři křesťané považují za místo, kam byl po ukřižování pohřben Ježíš Kristus a kde třetího dne vstal z mrtvých.

Když jsme sem v pozdním odpoledni dorazili, bylo zde celkem dost lidí, tvořených převážně dvěma velkými skupinami poutníků. Ti ale už končili svůj

zdejší program, který spočíval v prohlídce zahrady a zde i vysluhování Večeře Páně. Na závěr pak všichni ještě zamířili právě ke Kristově prázdnému hrobu a ve skupinách do něj vcházeli. Po nich jsme tam ale byli na celkem dlouhou dobu jen my dva, počkali jsme tedy, až si poutníci prázdný hrob prohlédnou a vešli jsme dovnitř.

Zde jsme prožili hluboký zážitek, manželka začala děkovat Pánu za tu oběť na kříži, jež za nás složil, já se k tomu připojil a děkoval moc i za veškerou milost, jež mi dal. Děkovali jsme a chválili Pána, byli jsme celou dobu v hrobě sami a hluboce to prožívali. Měl jsem pocit, že právě zde se naplnilo to, proč jsem do Jeruzaléma jel, tedy vzdát Pánu díky a chválu.

Po tomto zážitku jsme s pocitem naplnění vyšli z hrobu a odcházeli směrem ven ze zahrady, v níž leží. Když jsme byli posledních pár kroků před vyjitím, vešla dovnitř cizí paní. Rozhlížela se všude kolem a někoho hledala, dokud nespatriła mě. Následně zamířila rovnou ke mně, kde se zastavila. Abyste měli představu, dvakrát dobře jsem nevypadal. Ač jsem psal o zázemí, které jsme měli a o tom, že jsme si mohli vše řídit vlastním tempem a vracet se odpočívát, i tak jsem po těch sedmi dnech byl velmi zlámaný. Přeci jenom ulice starého města jsou úzké, plné poutníků, turistů i schodů a každý den jsme něco podnikali. Při životě mě držely opiáty proti bolesti a pomoc mé ženy, jež je fyzioterapeutka a tejpovala mi bolavé nohy. Takto, od pohledu zlámaný, jsem tam tedy stál opřen o své francouzské hole.

Jakmile ke mně žena došla, začala mi vysvětlovat, co má na srdci. Řekla mi, že na tomto místě vůbec dnes neměla být. Dokonce prý jela jinam, ale vše se jí zhatilo a pořád jí v hlavě znělo, aby přišla sem do Zahradního hrobu, že se zde prý má modlit za něčí zdraví. Vůbec nevěděla čím, ale že když od vchodu spatřila mně, tak si řekla, že bych to mohl být já, a ptala se, zda se může pomodlit za mé zdraví. Tuto nabídku jsem samozřejmě neodmítl a ona se pak už jen zeptala, zda na mně může při modlitbě vložit své ruce. Využívá je a vkládá při modlitbě za uzdravení, jejíž charisma nese. Ani to jsem neodmítl a ona se začala modlit. Modlitbu vedla ve jménu našeho Pána a Boha Ježíše Krista a vzývala pak svatého Ducha, aby přišel, dotkl se mě a já mohl odložit své hole. Kolem už začali proudit do zahrady poutníci a trochu přezíravě na nás koukali, že tam zacláníme. Ale to nás nevyrušilo a já jsem na výzvu této paní, Edity, otevíral své srdce Ježíši Kristu, přijímal ho za svého Pána a odevzdával se do Jeho rukou.

Mimochodem, Edita žije již třicet let ve Vídni, a když jsme se bavili, zeptala se nás, jaké další jazyky kromě angličtiny umíme a odkud vlastně jsme. Když jsem jí odpověděl, tak vytřeštila oči a my se dozvěděli, že se narodila v Ostravě a do Rakouska se před dlouhými lety provdala. Česky se již zadržovala, těžce skládala

věty a neustále se dotazovala ohledně slovní zásoby, ale modlitbu za mé uzdravení se snažila formulovat v češtině.

Po mém odevzdání se Pánu se třikrát stala jedna, slovy těžce popsatelná, věc. Zažili jsme takový zvláštní „dotyk“ Ducha svatého, při kterém jsem se pokaždé cítil lépe. Ne už zlámaný jako lazar, ale takový lehčí, vjela to mě jakoby síla. Editu vždy tento „dotek“ téměř skolil, nohy a držení těla se jí jako by povolilo a ona téměř spadla. Když se to zopakovalo potřetí, což bylo nejsilnější, podívala se na mne a zeptala se, zda jsem to cítil. Když jsem jí řekl, že ano, prohlásila, že teď už si je jistá. Dotkl se mě Duch svatý a ty hole, za jejichž odložení jsme se modlili, mohu opravdu odložit a chodit bez nich.

Já se cítil zvláště lépe, tak jsem jí řekl, že zkusím teď kousek jít k nám do zdejšího domova, poděkoval jsem jí za modlitbu, rozloučil se a jelikož jsme stáli kousek od východu, tak jsme odešli. Cestou jsem zkusil jít bez holí, zda se udržím a nebudu padat a kácet se. Jak jistě tušíte, já se na nohách udržel a měl jsem téměř pocit, že si bez těch holí jakoby létám ulicí. Takto jsem ušel asi sto padesát metrů, když jsem si vzpomněl na scénu ze sedmnácté kapitoly Lukášova evangelia, kde se Ježíš též na těch dalších devět uzdravených, kteří se nevrátili a nevzdávali Bohu chválu. Na místě jsem se tedy otočil a spěchal zpět do Zahradního hrobu. Zde jsem Editě zvěstoval své uzdravení a společně jsme pak všichni chválili Pána a vzdávali mu slávu i se opět modlili všichni za sebe navzájem.

Po tomto návratu mi řekla, že ty hole teď už opravdu nepotřebuji, ať je dám někomu, kdo je potřebuje. Cestou zpátky do konventu, kdy už jsem si šel ruku v ruce se svou manželkou a běhal po schodech, jsme si vzpomněli na jednu zdejší poutnici, jež bydlela v pokojích vedle. Ženu jménem Shannon, ve věku šedesát osm let, která byla také na pouti v Jeruzalémě. Zde si ale zvrtila nohu a měla pak problém s chůzí. Manželka jí nohu zatejpovala, ale potřebovala oporu, již jí vycházková hůl, která jediná se u zdejších trhovců dala koupit, neposkytla. Daroval jsem jí tedy své francouzské hole, aby jí byly oporou pro zbytek zdejšího pobytu a cestu domů. Manželka jí na nich ještě zacvičila ve správné chůzi, ony velmi posloužily a já už odjel z Jeruzaléma bez nich.

Na rozdíl od cesty tam už neležela tíže všech našich zavazadel jen na mé ženě a mohl jsem už velkou část věcí vzít. Hned jak jsem přijel domů, šel jsem s důvěrou na státní sociální podporu při úřadu práce a městský úřad Zábřeh ohlásit změnu svého zdravotního stavu. Nebyl jsem plně uzdraven, ale hole, jež mně tížily nejvíce, jsem mohl odložit. Šel jsem tak vrátit a nechat rozstříhnout svoji invalidní kartu do osobního auta i se přihlásit k nutnosti přehodnocení nároku na příspěvek na mobilitu a příspěvek na péči.

Už v Jeruzalémě jsem po návratu ze Zahradního hrobu, všem kolem mohl sám na sobě svědčit o tom jak veliký a milosrdný k nám hříšným je náš Pán. Děkovat mu za tu nezaslouženou milost a chválit Jeho jméno. Mám pocit, že bych měl volat ze střech o tom jak veliký je náš Pán Ježíš Kristus. A kromě lidí kolem, jež mne znali a teď vidí a diví se, chci tímto svědčit i Vám všem.

Děkuji

Jan Gabriel Pajer